

mestres catalans volien alguna cosa més que negociar amb el ministre d'educació, José M. Maravall.

Les reunions amb la directora general de Gestió del Professorat i Centres Docents de la Generalitat, Carme Laura Gil, ja s'havien iniciat, però els sindicats no estaven gens satisfets dels resultats. Els representants dels mestres van posar sobre la taula de negociacions de l'avinguda Diagonal, abans que res, l'homologació de salaris d'acord amb la realitat socioeconòmica de Catalunya. En un segon terme, quedava la redacció definitiva del mapa escolar, que comprèn aspectes tan conflictius com la modificació de plantilles i la supressió d'unitats educatives. Els interins també tenen un punt en la plataforma reivindicativa, que demana per a ells el sou sencer d'un professor fix —ara cobren el 80 per cent—, l'estabilitat i la facilitat d'accés a la funció pública.

Catalunya ha experimentat els darrers cinc anys una davallada dels índexs de natalitat que ha marcat una tendència a la inversió de la piràmide d'edats. Aquest fenomen es va començar a notar fa dos anys, quan el nombre de nens que entraven a pàrvuls era molt inferior a l'habitual. A partir d'aquí, el departament d'Ensenyament de la Generalitat va reconvertir aules d'EGB en laboratoris, unitats de BUP i altres equipaments.

El canvi de funció va atemorir els mestres, que veien perillar el seu lloc de treball en un raonament lògic: «A menys aules, menys professors». De tota manera, l'administració catalana ha tranquil·litzat aquest col·lectiu i els ha assegurat una plaça, però no necessàriament a la mateixa ciutat. Amb tot, els sindicats majoritaris a Catalunya —CCOO, USTEC i FETE-UGT, per aquest ordre—, no en tenen prou i volen saber quantes aules es tancaran els pròxims anys i quants professors hauran de canviar de destinació. Aquestes organitzacions veurien amb bons ulls que s'aprofités l'ocasió per millorar la qualitat de l'ensenyament, gràcies a la disminució del nombre de nens per aula i l'existència de mestres especialistes de música, plàstica i de reforç.

Les contínues reunions entre sindicats i la directora general de Gestió del Professorat i Centres Docents han posat de manifest que la Generalitat es referma en el fet que 28 alumnes per aula és una relació comparable a qualsevol país europeu. Reduir-lo a 25 és la voluntat del professorat.

De tota manera, tots aquests punts no retributius «no haurien portat els

mestres a la vaga», reconeixen Jesús González, membre de l'executiva de CC.OO., i José Antonio García, secretari de mestres de FETE-UGT. La reivindicació decisiva —així ho creuen també fonts pròximes al conseller d'Ensenyament, Joan Guitart— és l'homologació amb la resta de funcionaris. El conseller Guitart ha deixat clar que aquesta petició «no es podrà assumir» fins que la Generalitat no disposi d'una llei de Cossos Docents, el marc idoni per tenir competències plenes en accés, mobilitat i retribucions dels mestres que treballen a Catalunya. Fins ara, el govern central té la paella pel mànec en aquest camp i l'adminis-

tració catalana es troba amb les mans lligades.

Les diverses fonts consultades per aquest setmanari han indicat que la firma de la plataforma catalana, al marge de l'equiparació salarial, s'estamparà sobre paper oficial en el moment que s'arribi a un acord definitiu amb el ministeri d'Educació i Ciència. Els professors no entendrien, han dit aquestes fonts, la crida a continuar la vaga una vegada la Generalitat hagués acceptat les peticions específiques de Catalunya. La desmobilització del professorat, que ja s'ha posat de manifest els darrers dies, podria assolir límits imprevisibles. □

EL GOVERN S'ENFRONTA OBERTAMENT ALS PROFESSORS

La vaga indefinida tanca el curs

El final del curs escolar 87-88 s'acomiada al País Valencià amb la vaga de caràcter indefinit convocada pels professors. Ni les converses amb el govern central, ni les intermitents negociacions amb les conselleries al llarg del curs han solucionat un problema que afecta tres sectors: professors, alumnes i associacions de pares.

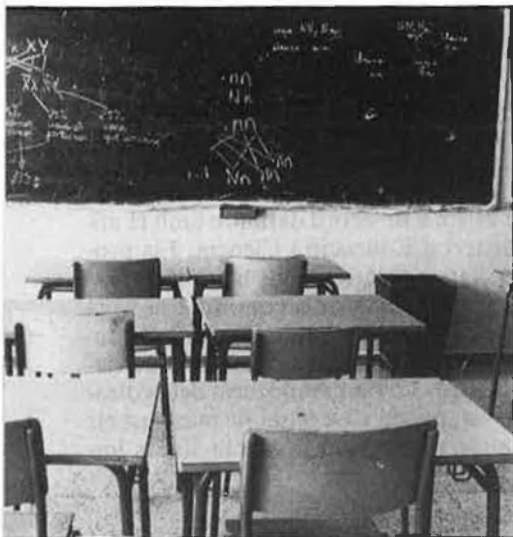

El sí a la vaga indefinida, ratificat per més del 60% del professorat del País Valencià.

Esther Roig

Més del 60% de professors del País Valencià ratificaven, el divendres 27 de maig, el sí a la vaga indefinida. En l'assemblea provincial de València, on es va decidir adoptar aquesta mesura, els professors, llevat d'alguns sindicats, se sumaven a la vaga més llarga a nivell estatal de la his-

tòria de l'ensenyament. No obstant, al País Valencià no tots els sindicats han donat suport a la vaga; ANPE, STEPV i FETE-UGT continuen la política de negociació amb la Conselleria de Cultura i Educació. Fins i tot el secretari general d'un d'aquests sindicats, Antonio Clemente, d'ANPE, apuntava en els mitjans de comunicació una possible solució per a aquesta setmana,

L'obligació d'avaluar no comprèn la realització d'exàmens.

«s'està avançant prou en els temes relatius a l'interí i a la responsabilitat civil».

Però la resta de sindicats, sis, que componen el comitè de vaga a València, votaven a favor de la vaga indefinida. D'un cens a València de 14.366 professors, en van votar en les distintes comarques 7.083, cosa que representa el 50%. Els vots rebuts foren 6.595, dels quals 4.586, és a dir, el 69%, donaven suport a la vaga indefinida, mentre que 1.128, el 16%, rebutjava aquesta opció, i el 13% s'abstenia de pronunciar-se.

D'altra banda, en l'assemblea provincial del divendres 27, els sis sindicats van elaborar la plataforma reivindicativa unitària, en la qual l'apartat de retribucions i responsabilitat civil és idèntica a la plataforma que es nego-

cia amb el MEC. Altres temes com provisionals, interins, concursos de trasllat, jornada docent i formació del professorat són punts tan sols per al País Valencià.

Avaluació sense exàmens

El començament d'aquesta vaga no es veurà afectat per l'obligació d'acatar l'ordre de serveis mínims que va publicar el dijous 26 el *Boletín Oficial del Estado* i decretats pel Ministeri d'Educació, tot i que els sindicats han expressat una vegada més la disconformitat amb aquest, «reiterant al professorat la proposta d'avaluar els alumnes». Aquesta obligació d'avaluar, que també contempla el decret de serveis mínims, no comprèn la realització d'exàmens.

Per la seua banda, els representants

El darrer terç de segle on educació

Marta Mata i Garriga*

Ara que en comencem la darrera dècada, ens preguntem què ha passat i què no, i per què, en aquests anys del darrer terç del segle XX.

El mateix 77 teníem Generalitat provisional, el 78 teníem Constitució, el 79 teníem Estatut, el 80 teníem Generalitat Estatutària, i l'1 de gener del 81, per primera vegada en la història, un govern català assumia les competències del sistema educatiu.

¿En què s'ha notat? ¿El 82 havia canviat ja tot? ¿Es produiria amb més esclat encara el canvi de l'any 1931? La realitat inconcebible és que, utilitzant en va el nom d'Escola Catalana, no s'ha assumit la responsabilitat de refer-la quallant els recursos humans i professionals existents amb tots els nous recursos d'equipament i de finançament que eren d'esperar per part de la nova administració de la Generalitat.

Que no s'assumis la història més recent, es comprendria: fan por, a la dreta, nou mil mestres junts treballant per l'escola pública; no s'han reunit mai més. No agraden els pares agrupats, ignorem-los.

És més còmode subvencionar l'escola privada on s'eduquen els propis fills. Que no ens posin en evidència aquests pesats del CEPEPC, abominació de la desolació de l'escola pública, establerta en el lloc sant de l'escola privada que volen abandonar. Que se'n vagin, però ben nafrats; gran servei del govern de la Generalitat a l'escola pública catalana.

¿La formació dels mestres? No hi tenim competència, fins que ens la donin de Madrid i, quan ens la donin amb la Universitat no ens donaran prou diners. ¿I la pedagogia? ¿Els recursos per la qualitat de l'escola pública? Si encara no es poden donar els que voldrien per l'escola privada amb aquell magnífic decret del CEDIP.

Allò que cal és que els mestres no estiguin tristos, així ho diu el president, i que pobres i alegrets ens eduquin uns bons i obedients catalanoparlants, que això sembla que és l'únic objectiu.

L'Institut-Escola de la Generalitat, els grans models ca-

talans d'escoles bressol i de parvulari, d'escola activa a l'aire lliure, d'escola del treball, d'universitat industrial, res... perquè, inconcebiblement, no sols han fet por els mestres i les escoles dels anys 60 i 70, sinó que encara no s'han integrat a les escoles de la Generalitat les grans primeres realitzacions creades pels Ajuntaments, les Diputacions, la Mancomunitat, la mateixa Generalitat republicana. Algunes han desaparegut, les que queden continuen mantingudes per aquelles institucions.

És inconcebible, per a qui sap que és possible en aquest moment, que no hi hagi un miracle com el de 1931, amb més relleu encara.

I ens hauríem pogut lluir a Espanya, fent abans i millor, i aplicant-la generosament, una llei com la del CEPEPC, integrant mestres i escoles de la represa de l'escola pública catalana, encapçalant una llei com la LODE i no complint-la, amb reticències i reserves per l'escola pública i laxitud per l'escola privada. I ara mateix, posant tot el cabdal pedagògic per pilotar la nova ordenació del Sistema Educatiu que el govern socialista finalment ha posat a debat.

L'ara fins el 2.000

Hem arribat a l'ara dels grans i necessaris eixos per una política d'educació.

RAFA GIL

A nivell estatal ha estat la vaga més llarga de la història de l'ensenyament.

sindicals a nivell estatal han deixat clar que l'avaluació és contínua i que cada professor avaluarà segons el seu costum.

Al País Valencià, els professors van decidir en assemblea que siga el comitè de vaga qui marque el dia per a examinar i avaluar. També van ser admeses les propostes següents: retardar al màxim els exàmens de COU, donar suport a la matrícula en els centres, que es qualifique amb notables i excel·lents, que es negocie tan sols amb el ministeri o la conselleria la plataforma unitària.

Alguns professors, com els de la Ribera Alta, apunten la possibilitat de donar als seus alumnes l'aprobat general amb un excel·lent. Per l'altre costat, els del Vinalopó han assegurat que donaran aprovat general. □

Per acabar dignament el segle, la política educativa ha de tenir uns eixos impulsats per uns grans acords ciutadans d'abast nacional. Partint d'un acord intern del govern de la Generalitat, dedicar a l'Educació tot allò que se li ha escatimat, o negat o tret, que és molt.

Els escreixos de propaganda política que s'han invertit aquests dies al Palau Robert per dir 4.000 mentides sobre la construcció de Catalunya, podrien servir per donar el suport a tota l'Escola Bressol que manté l'Ajuntament de Barcelona.

Amb el que s'ha gastat fent propaganda del joc, en tindríem prou per posar al dia la formació dels mestres.

Amb el que es gasta en propaganda subliminar política, no caldria tancar dues aules cada setmana, que és el que s'haurà fet aquest any a Barcelona, mentre s'està dient que s'obre una escola cada setmana. I es podrien crear tots els equips de suport per a una escola integradora i valoradora de la diversitat personal i social dels nostres nens.

Amb els diners dels avals fallits, de la burocràcia i de les subvencions clientelars, es podria resoldre el tema de la transició escola-treball.

I anem als eixos d'acord:

En primer lloc, l'acord amb els municipis, damunt del mapa escolar que s'hauria de dissenyar amb ells mateixos. Els municipis estan mantenint avui dia un terç del cost de l'escola pública catalana, i ho fan sense acords, sense acord de fons amb el govern de la Generalitat, com es comprovava fa pocs dies en una reunió entre la Federació de Municipis de Catalunya i la Conselleria. ;Quina entrevista més depriment!

Podem imaginar un altre tipus d'entrevista, amb acords: acord sobre escola bressol, sobre parvularis des de tres anys, sobre les escoles del sector municipal, sobre les escoles d'arts i oficis, acords sobre les construccions escolars, sobre la matriculació, les necessitats i els recursos generals i peculiars de cada lloc, sobre les competències a delegar i a compartir.

Segon, un acord amb els sectors de mestres i pares, amb els moviments de renovació pedagògica i les federacions de pares, amb els sindicats de mestres, amb una veritable xarxa de consells escolars, a través d'una administració territorialitzada com ells i desburocratitzada per ells, per

l'exercici i el contrast constant amb la participació ciutadana.

Tercer, un acord amb les universitats, posades al servei de la qualitat del sistema educatiu, obertes a la formació dels mestres de tot nivell, a la recerca també en aquest camp de l'educació.

I quart, l'acord amb el món de l'economia i de la cultura, perquè el jovent pugui passar i repassar sempre que calgui, en els dos sentits, el pont que els uneix amb el món de l'educació.

Acord, acords, ¿perquè? Per acabar aquest segle que començava amb tants zeros i que ha vist miracles i desastres escolars, miracles lents com el de la Mancomunitat, ràpids com el de la República, les escoles d'estiu; desastres evidents com els de les dictadures, encoberts com el del pujolisme.

Acords per acabar aquest segle amb la normalitat d'una escola, amb el gran sentit de la paraula norma aplicada a l'escola, i que conté sempre un component de miracle, el de servir a l'altra gent una societat de futur, el de fer alumnes millor que els mestres, i mestres vells que mentre això funcioni, ens continuarem sentint joves.

¿I tot això és possible? Jo diria que és inevitable i que d'una manera o altra serà.

Iniciem la dècada en què viurem el fet cultural més gran de la nostra història davant del món: els Jocs Olímpics de Barcelona que, per cert, convertiran un vell Poblenou en la ciutat novíssima de Barcelona.

Imaginem que puguem tenir tots els recursos humans i institucionals que ja tenim realitzats en el sistema educatiu, que els reuneixi tots, i que els posi al servei d'aquest model d'home que apareixerà, l'home que treballa i que juga, que s'expressa i es comunica, que busca la pau i crea la solidaritat humana.

Me n'he anat una mica lluny dels eixos d'acord i he pujat al volant per veure l'horitzó. Espero que se'm perdoni per allò de l'edat. Com a mestra vella sé que hi ha alumnes millors i que ho aconseguiran si treballen tots plegats molt per donar un colp de volant i fer rutil·lar els eixos com cal.

Regidora d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona